

Βιβλιοπαρουσιάσεις

Το πλήρες 24ωρο μιας ζωής

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΘΡΕΩΤΗΣ
«Εκεί που ζούμε»
Μυθιστόρημα, σελ. 440
Εκδόσεις Πατάκη

Της **Κατίνας Βλάχου**,
ποιήτριας-συγγραφέως

«**Η** μέρα σκαρφά-
λώνει διστακτι-
κά στις πλαγιές
του Λυκαβηττού
αυτό το πρωινό
του Ιουνίου...» και αυτή είναι η πρώ-
τη πρόταση του βιβλίου του Χρίστου
Κυθρεώτη.

Η μέρα του βιβλίου τελειώνει το
επόμενο πρωινό του Ιουνίου ύστερα
από μια καταγραφή σε πρώτο πρό-
σωπο ενός πλήρους εικοσιτετράω-
ρου της ζωής του Αντώνη Σπετσιώ-
τη, νεαρού δικηγόρου στην Αθήνα
της κρίσης.

Η αφήγηση του εικοσιτετράωρου
είναι εξονυχιστική. Ο Κυθρεώτης
εστιάζει αδιακρίτως σε πρωτεύοντα
και δευτερεύοντα, σε περιγραφές
του άυλου περιβάλλοντος ή των
σκέψεων και των συναισθημάτων
του ήρωά του με την ίδια προσοχή,
χωρίς ιεράρχηση, με την ίδια ανε-
πιτήδευτη και οικεία χρήση της
ελληνικής γλώσσας, με συνειρμι-
κές παρεκβάσεις, με στιχομυθίες
συναισθηματικά φορτισμένες κι
όμως δοσμένες με αφηγηματική
ουδετερότητα και με αιφνίδιες πινε-
λιές βαθιάς υπαρξιακής αμηχανίας.
Παρελθόν και παρόν εναλλάσσονται
αδιάκοπα στη ροή της αφήγησης,
όπως ακριβώς συμβαίνει στη σκέ-
ψη του κάθε ανθρώπου. Μόνο που
εδώ μιλάμε για τη μετουσίωση σε
λογοτεχνία αυτού που συμβαίνει σε
όλους μας και δεν είναι λίγο να κερ-
δίζεται η ταύτιση με τον αναγνώ-
στη, όταν συμβαίνει, χωρίς μάλιστα
να υπάρχουν κοινά στοιχεία ηλικίας
και εποχής μεταξύ συγγραφέα και
αποδέκτη.

Το πρώτο πρόσωπο της αφήγη-
σης μπορεί να μη σημαίνει απαραί-
τητα ότι το υλικό της το αντλεί άμε-
σα από βιώματα του συγγραφέα.
Είτε αφορά ένα εικοσιτετράωρο
στη ζωή του Αντώνη Σπετσιώτη είτε
στη ζωή του ίδιου του συγγραφέα,
η ποιότητα της αφήγησης παραμέ-
νει χαρακτηριστική. Οπότε δεν μπορεί
κανείς να συμπεράνει τι από τα δύο
συμβαίνει. Ούτε και ενδιαφέρει.

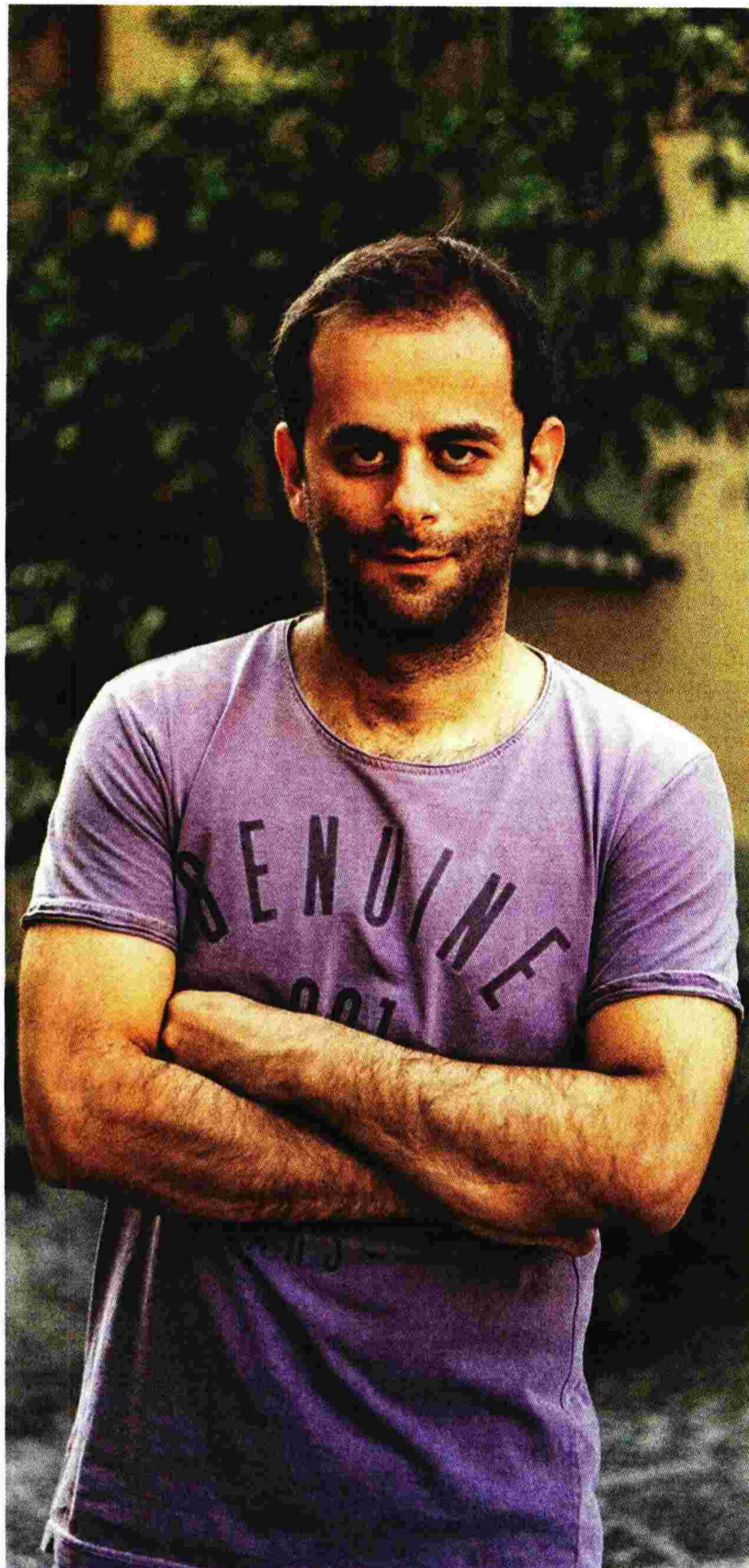
Το δομημένο περιβάλλον μιας
γειτονιάς, τα κτίρια, οι πινακίδες και
οι ήχοι, οι συνήθειες των γειτόνων,
οι ιδιαιτερότητες των ανθρώπων και
των σχέσεων στο εργασιακό περι-
βάλλον, οι στόχοι επαγγελματικής
καταξίωσης σε καθεστώς οικονο-
μικής ύφεσης, οι καφκικές διαδικα-
σίες στα ελληνικά δικαστήρια, το
εύκολο και όχι πάντα ηθικά ακέραιο
κυνήγι του χρήματος, οι οικογενεια-
κές ιστορίες και οι συχνά τραυματι-

σμένες σχέσεις με τους γεννήτορες,
εκείνες με το άλλο φύλο με τα κατά-
λοιπά τους ενοχών και πικρίας, όλα
καταγράφονται με λόγο υπαινικτικό
και συχνά υπόγεια σαρκαστικό. Όλα
όμως αφήνουν μια γεύση ανεκπλή-
ρωτου, μια αίσθηση μελαγχολικής
απορίας. Το «γιατί να είναι έτσι τα
πράγματα» δεν διατυπώνεται αλλά
υπονοείται διαρκώς.

Φυσικά και, στο τέλος του βιβλί-
ου, δεν λείπει ο θάνατος από την ει-
κόνα. Όταν ο νεαρός δικηγόρος και
αφηγητής ψάχνει στο διαδίκτυο, ξη-
μερώματα, έξω από τον νεκροθάλα-
μο μεγάλου νοσοκομείου, τον «νόμο
για τον θάνατο», το βιβλίο κοντεύει
στο τέλος του, ύστερα από ένα εξα-
ντλητικά άυπνο εικοσιτετράωρο
του ήρωα. Σωματικά και πνευματι-
κά εξουθενωμένος επιστρέφει στο
σπίτι του και αφήνει όσα έζησε να
γίνουν αποσπασματικές εικόνες και
λέξεις, που χωρίς ειρμό τον οδη-
γούν στην πρόσκαιρη λύτρωση του
ύπνου. Η στιγμή αυτή θα μπορούσε
κάλλιστα να αποτελεί μια μεταφο-
ρά. Ένα εικοσιτετράωρο θα μπο-
ρούσε να συμβολίζει μια ολόκληρη
ζωή και ο ύπνος να συμβολίζει τον
θάνατο, που έρχεται να μας απαλλά-
ξει από τη συσσωρευμένη κούραση
και την αμηχανία των επιλογών – του
εφικτού και του ανέφικτου – μέσα
στο πλαίσιο της ύπαρξης.

Το «Εκεί που ζούμε» είναι ένα
βιβλίο που δεν νομίζω ότι θα ξε-
χάσω όσα χρόνια κι αν περάσουν.
Και μπορεί να μη θυμάμαι όλες τις
ατελείωτες λεπτομέρειες στιχο-
μυθιών, περιγραφών σχέσεων και
καταστάσεων, αλλά θα μου μείνει η
επίγευση της υπαρξιακής αμηχανί-
ας ενός νέου ανθρώπου, που ψάχνει
να τοποθετήσει τον εαυτό του μέσα
στο κάδρο ενός αμηχανού κόσμου.
Ψάχνει να βρει τον δρόμο και τον
τρόπο να υπάρχει ως υπόσταση με
προσωπική ζωή και επάγγελμα, ως
νοήμον και συναισθηματικό ον με
απαιτήσεις ποιότητας, γεφυρώνο-
ντας τα «θέλω» του με τα δεδομένα
ενός κόσμου που του μοιάζει ξένος.

Διάβασα το βιβλίο «Εκεί που ζού-
με» πιο γρήγορα απ' όσο του αξίζει.
Με παρέσυρε ο τρόπος του· ευφυής,
ευαίσθητος, γρήγορος, υπαινικτι-
κός, διεισδυτικός. Συμφώνησα με το
«θέλω να πα» του συγγραφέα και με
υπαγκίνησε η ευαισθησία του· βαθύς
υπαρξιακός προβληματισμός, με
υπόγειες αναφορές στην κοινωνική
αμηχανία της εποχής, με ευαίσθη-
τες ψυχολογικές επισημάνσεις. Ένα
βιβλίο σύγχρονο, καλογραμμένο και
ελκυστικό, που ίσως θα άξιζε να με-
ταφερθεί και στον κινηματογράφο.

«Προσπάθησα να φτιάξω έναν χαρακτήρα με βάση την αμηχανία της επο-
χής, γιατί αυτό που πάντα εντόπιζα μεγαλώνοντας, και πριν από την κρίση
ακόμα, ήταν μια αμηχανία, πρώτα στην ιδιωτική σφαίρα, από κει ξεκινάει
για τον καθέναν. Μια αδυναμία ή απροθυμία να σχεδιάσεις σε μεγάλους
χρόνους, το μέλλον, πού θα πας, τι θα κάνεις», Χρίστος Κυθρεώτης

ΚΑΤΙ Ο ΚΟΡΟΝΟΪΟΣ, κάτι το καλοκαίρι – που μπορεί να εί-
ναι ο καλύτερος φίλος του βιβλίου αλλά όχι και των ομιλιών σε στενές
αίθουσες- οι παρουσιάσεις βιβλίων θα αργήσουν ακόμα να επιστρέ-
ψουν στη ζωή μας. Αν αυτόν τον καιρό διαβάσατε κάποιο βιβλίο που
σαν κέντρισε το ενδιαφέρον, ή που ίσως θα θέλατε με κάποιο τρόπο
να σχολιάσετε, στείλτε μας την κριτική σας, σαν να ήσαστε εσείς ο
ομιλητής στην παρουσίασή του. Και να θυμάστε, ο συγγραφέας δεν
θα κάθεται στο διπλανό μικρόφωνο, μπορείτε να μιλήσετε άφοβα και
να μοιραστείτε με τους συναγνώστες σας ό,τι νιώσατε διαβάζοντας
αυτό το βιβλίο. Στείλτε το κείμενό σας στο smatzorou@efsyn.gr. Οι
Νησίδες είναι εδώ, κυκλοφορούν ανάμεσά σας, χωρίς πάσης φύσεως
μάσκες και παρωπίδες.

Παρελθόν
και παρόν
εναλλάσσονται
αδιάκοπα και
μετουσιώνονται
σε λογοτεχνία.
Το «γιατί να είναι
έτσι τα πράγματα»
δεν διατυπώνεται
αλλά υπονοείται
διαρκώς

